

יוסף זוסף זוסדי זרחל ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוסף זרחל" [בהשפחת כולל "חוני המעיל"]
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י"ז סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מר חשון התשע"ז

מתפללים

שבת ה' ניסן ה-תשפ"ד
 פרשה: **תזריע**
 הפטרה: **ואיש בא**

הדלקת נרות - 18:48
צאת השבת - 19:41
ר"ת - 20:29

הדלקת נרות בשבת הבאה **18:53**

תזריע	מצורע
עמוד השחר: 4:58	4:49
זמן טלית: 5:05	4:56
זריחה: 6:15	6:07
חצות: 12:43	12:42
מנחה גדולה: 13:15	13:15
שקיעה: 19:11	19:16

תפילות ליל שבת
זוהי בעור בשירי לנגע צרעת

"נגעים באין על לשון הרע" רב גדול אחד חלה, והביא אליו רופא. ביקש הרופא מהרב לפתור את הפה ולהראות לו את הלשון. "הלשון שלך אינה נקייה", קבע הרופא. אמר לו הרב: ידעתי, בני ידעתי, נגעים באים על אדם רק על לשון שאינה נקייה...
 ר' איצילה מוולוז'ין היה זהיר מאוד בשמירת הלשון. פעם הוצרך למסור חוות דעת על אדם אחד, שהיה סקרן גדול. לא רצה ר' איצילה להוציא נגיף מפורש מפיו ואמר: מלוגי - בעל זכרון מופלג הוא. יש הזוכרים מה שאירע לפני שלושים שנה, ויש הזוכרים אף מה שאירע לפני חמישים שנה, אך אדם זה זוכר אפילו דברים שלא אירעו מעולם..."

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה
 הרופא להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"מעשה בשני חולים"

ודאי שמתם לב לכך, שעם ישראל רצוין עד צואר, ונתקיים בו מקרא שכתוב: "ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה". מיום שחרב בית המקדש, אמרו חז"ל, אין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו. אם מייסדי המדינה ביקשו לעצור את התהליך, לא עלה הדבר בידם: העם היושב בציון נתון בסכנה קיומית, מבית ומחוץ, ה' ירחם, ואין לנו אלא לשאת עין לשמים, ולייחל לגאולה השלימה. אבל זאת יש לשאול: הרי עם ישראל, באמת ובתמים, הוא קדוש וטהור. מי כעמד ישראל: הרוסים? האמריקאים? היפנים? מי לומד תורה, מי מקיים מצוות? מדוע מתרגשות עלינו, דוקא עלינו, כל הצרות? והתשובה כתובה בדברי הנביא: "רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה, על כן אפקוד עליכם את עוונותיכם". ידעתי - פירושו: אהבתי. אהבתי רק אתכם מכל העמים, לכן אני מעניש רק אתכם... והנבואה תמחה ושואלת: האם כך מבטאים אהבה, בהענשה? ורבינו הבן איש חי זצ"ל, ענה על כך - במשל.

הרופא את החולה הראשון, והורה להזריק לו זריקות ולתת לו תרופות, ואף ציווה לשמור דיאטה חריפה. משם פנה הרופא לחולה השני, ובדק אף אותו בדקה יסודית, החולה, ששמע את מה שנאמר לחבירו, שאל בחשש: דוקטור, האם גם אני אקבל אותם דברים כמו חברי?

ענה הרופא: לא, אל דאגה הרגיעו הרופא אל תחשוש. אורו פניו של החולה, והרופא פנה לצאת מן החדר בלווית המתמחים המלוים אותו בביקורו. שאל אחד המתמחים: דוקטור, הלא מצבו של השני גרוע לאין ערוך מזה של הראשון. מדוע לא הורית לתת לו שום תרופה?

ענה הרופא: היא הנותנת מצבו של הראשון קשה, אבל יש תקוה שהתרופות ישיבו אותו לאיתנו. אבל השני הוא חולה אנוש כל כך, ששום תרופה לא תעזור לו עוד. אם כן, מדוע לאמללו בימינו האחרונים? אף כאן, "כל הגוים קוצים כסוחים", אמר הכתוב. הקוץ פורה לתקופה קצרה, וקמל. אין להם עתיד, יהיה להם לפחות הווה. אבל עם ישראל, דוקא משום שהוא כה טוב, מהור, נשגב, מוככים אותו על ידי הייסורים כדי להטיבו באהרית.

דוקא משום שהגאולה עומדת אחר כתליו מוכפלות הצרות כדי להביאנו לתפילה מעומק לב. כשם ששעבוד מצרים הוכבד ממש ערב הגאולה. לפיכך אמר רבינו עובדיה ספורנו זצ"ל לא נהגה צרעת בגדים ובתים אלא בבני ישראל, ובזמן בית המקדש, שכן עם ישראל עמד אז בדרגה גבוהה כזו, שיסורים אלו היו משפיעים עליהם ומסכים את תשומת לבם לתשובה. ואם הקב"ה מאותת לנו אות הוא כי הוא מצפה מאתנו לתגובה ואומר לנו: "שובו אלי ואשובה אליכם".

העלון לע"ג זקני אסתר סויסה בת סעדה ז"ל שצפורה יא' ניסן תשפ"ד.

"הרפא המופלא ובקשותיו" א

מנהג של קבע עשה לו הגאון רבי אפרים אנקוה, מגאוני וקדושי מרוקו בדורו של הריב"ש. מידי תקופה היה יוצא למסע חיזוק בערי וכפרי מרוקו. יהודי מרוקו, יראים ושלמים, קיבלו את פניו ביראת כבוד. באהבה ובחיבה. בכל מקום אליו הגיע, נאספו היהודים תושבי האזור בהמוניהם אל בית הכנסת, לשמוע את דברותיו ולהאזין למשאו. ורבי אפרים, פניו להבים ודבריו נעימים. ידע לסלול מסילות ללב השומעים. להטיף טיפה ועוד טיפה, ולקרב את הבנים לאביהם שבשמים. לחזק את חומות הדת. לגדור פצרות ולסתום בקיעים. כצו השעה. סיפורנו אודות רבי אפרים מתחיל באחד מן המסעות הללו. שנערך בצפון מרוקו. שעת אחר הצהריים מאוחרת היתה זו. כאשר רגליו של רבי אפרים. מלווה בשמשו הנאמן. דרכו בפאתי הכפר. לאות אפפה את כל איבריו של רבי אפרים. אולם עיניו בערו בחדוות נעורים. הידיעה כי יהודי הכפר הנידח עתידים לשאוב טללי רוחניות מביקורו זה הפיחה בו רוח חיים ונסכה בו כוחות מחודשים.

ואכן. כאשר פשטה בכפר השמועה המרנינה, כי הגאון הקדוש רבי אפרים אנקוה הגיע. לא היה קץ לשמחתם של יהודי המקום. הם יצאו לקראתו בהמוניהם. נערים וזקנים. כשכל אחד משתוקק ומייחל כי בחלקו תיפול הזכות העצומה, לארח את רבי אפרים בימי שהותו בכפר.

היתה זו תקוות שוא. ידוע ידעו תושבי הכפר. כי רבי מסעוד. ראש הקהל. הוא אשר יזכה בכבוד הגדול.

ואכן. בלא דין ודברים ניגש ר' מסעוד בראש הצועדים לקראת רבי אפרים. קד לפניו קידה עמוקה ונשק את שולי גלימתו. אחר הזמינו. בחיל וברעדה, להתארח בביתו למשך כל ימי שהותו במקום.

רבי אפרים סבר וקיבל. הוא נתן עיניים טובות בהמוני היהודים שהקיפוהו והאציל עליהם מברכתו. "יוסף ה' עליכם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דיבר לכם", לחשו שפתותיו. "ימלא ה' כל משאלות ליבכם לטובה".

רבי אפרים התעתד לשאת את דרשתו הראשונה לאחר תפילת ערבית בבית הכנסת. הזמן הקצר שנותר עד התפילה נועד עבורו למנוחה קלה. בביתו של ראש הקהל.

בשעת לילה מוקדמת שטח רבי אפרים את בקשתו בפני מארחו. רבי מסעוד. "ברצוני להיפגש עם הקאדי המקומי", אמר.

אוזניו של ראש הקהל נזקפו בתמיהה. רבי מה לו לגאון הקדוש ולאיש דתם של בני ישמעאל? מה לכהן בבית הקברות?

הוא ניסה לברר ולהציל דבר מפי הגאון. אבל רבי אפרים ביקש לשמור את העניין בסוד. "כאשר יצליח ה' דרכי, תבין במה מדובר", אמר.

רבי מסעוד לא התווכח. הוא עטה על עצמו את מעילו, אחז פנס בידו, ויצא אל ביתו של הקאדי, כשרבי אפרים בעקבותיו.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "for son" תפוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

צרכי החג למען משפחות נצרכות
 כמידי שנה לקראת חג הפסח אנו מחלקים מצרכי מזון למשפחות נזקקות. פונים אנו אליכם תושבי הצוף והסביבה, להיות שותפים במצוה גדולה זאת ולהכניס את שמחת החג לבתים אלו. כל תרומה התקבל בברכה.

לישיבת חוני או אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

מנויים: לקבלת העלון חנים במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

"אִישׁהּ כִּי תִזְרַעַ וְיִלְדָה זָכָר"

איתא באבות "הוא היה אומר, הילודים למות, והמתים לחיות, והחיים לידון וכו', על כרחך אתה חי, ועל כרחך את מת, ועל כרחך אתה עתיד ליתן דין וחשבון, לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא" עכ"ל.

וקשה אם אדם נולד וחי בעל כרחו, הרי יוכל לטעון בבוא יום הפקודה, אני לא חפצתי בחיים ואין סיבה לדון אותי.

ובזה פירשתי בס"ד מה שאמרו חז"ל "אמר רבי אבא כהן ברדלא, אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה", ע"כ וצריך להבין מהו דין, ומהו תוכחה, ולפי האמור זה כוונת חז"ל, אוי לנו מיום הדין, הוא על כלל המעשים שלנו בעולם, שעל הכל יבוא במשפט, בין רע ובין טוב, ואוי לנו מיום התוכחה מלשון "התוכחה" אם נבוא בפני בית דין של מעלה וטעון נטען, שלא רצינו בחיים, וממילא אין מקום לדון אותנו על זה, יוכיחו לנו על גבי מסך, איך שרצנו אחרי הבלי העולם בלב ונפש, ואיך דאגנו לבריאותינו ולגופינו, ואת הנפש וחיי התורה הזנחנו ועל כך האדם יבוא במשפט, ואיזהו חכם הרואה את הנולד.

"אדם כי יהיה בעור בשרו"

קשה לפני הקב"ה לפשוט ידו באדם הזה. ומה הוא עושה? מתרה בו תחילה ואחר כך מלקה ביתו, שנאמר, ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם. בתחילה מלקה ביתו. חזר בו, מוטב. ואם לאו, מלקה בגדיו, שנאמר, והבגד כי יהיה בו נגע צרעת חזר בו מוטב. ואם לאו, באים בגופו, שנאמר, אדם כי יהיה בעור בשרו.

"זאת תהיה תורת המצורע והבא אל הכהן"

והיה אומר הבעל שם טוב ז"ל, על הפסוק צדיק כתמר יפרח כארו בלבנון ישגה, יש שני מיני צדיקים, יש צדיק שהוא טרוד

תמיד בעבודת הקודש שלו, ואיננו מתפנה להשפיע על אחרים, וצדיק כזה אשר איננו נותן מתורתו לאחרים, דומה לעץ ארו, אשר אמנם הוא עץ כביר וגדול, אבל איננו נושא פירות, וגם צדיק זה איננו מרביץ תורה, וממילא לא מתרבים צדיקים בעולם. ומאידך יש צדיק פורח ומפריח לאחרים, ומזכה את הרבים, ומוציא יקר מזולל, והוא נמשל לתמר, אשר הוא גם גדול וגבוה, וגם נותן פירות עסיסיים לבני אדם, לכן בארו נאמר "ישגה", משגשג רק לעצמו ותו לא, ואילו בתמר נאמר "יפרח".

והמוטר לכהן הוא, אם לא יצאת לעם, ולא הוצאת את הרע בטרם יצמח ויפרה. חייך, שיבואו אליך מצורעים להטהר מצרעתם, ולכן איזהו חכם הרואה את הנולד, ויצא החוצה להאיר לארץ ולזרים עליה באורה של תורה בטרם יחשך.

ומספרים על אסיר יהודי ברוסיה, אשר עמד להשתלח לרצות עונש כבד בסיביר, על אשר זייף שטרי המלכות, וכשידיו אסורות, ביקש משומריו שיביאו את הרב המקומי, וכשזה עמד לפניו, אמר לו אותו האסיר היהודי, את הדברים האלה "דע לך הרב, שאני עומד כעת להגלות לסיביר, וכבודך אשם בזה, כי ידעת את דרכי ומעשי, ולא הוכחתני מעולם עליהם, ולא התרית בי כלל בעוד מועד, עד הגעתי למה שהגעתי, ונפלתי בפח יוקשים, והנני עתה הולך למקום לא נודע, ואם בני ובני ביתי ירעבו ללחם, ויצאו מכלל ישראל, מהרב יתבעו עלבונם.

"אדם כי יהיה בעור בשרו"

קשה לפני הקב"ה לפשוט ידו באדם הזה. ומה הוא עושה? מתרה בו תחילה ואחר כך מלקה ביתו, שנאמר, ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם. בתחילה מלקה ביתו. חזר בו, מוטב. ואם לאו, מלקה בגדיו, שנאמר, והבגד כי יהיה בו נגע צרעת חזר בו מוטב. ואם לאו, באים בגופו, שנאמר, אדם כי יהיה בעור בשרו.

הלכות ויקרא

הלכות השכרת והשאלת כלים לגוי לשבת ודיני שביתת בהמה ודיני מכירת עסקים העובדים בשבת לגוי ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

השכרת בהמה לגוי המקבל עליה אחריות

לד. לדעת מרן השלחן ערוך, אסור להשכיר או להשאיל בהמה לגוי העושה בה מלאכה בשבת אפילו אם קיבל עליו הגוי אחריות מלאה על הבהמה שאם יארע איזה אונס שתמות הבהמה, או יגלוה או יגנבוה יתחייב לשלם תמורתה, וגם הסכימו ביניהם שמקבל עליו הגוי אחריות גם על מחיר הבהמה, שאם יתייקר מחירה בסוף זמן השכירות יהיה העודף לגוי, ואם יוזל מחיר הבהמה בסוף זמן השכירות ישלם הגוי ליהודי העודף.

ויש אומרים שלדעת מרן השלחן ערוך אין להחמיר אלא דוקא כשלא התנה עם הגוי שלא יעבוד בבהמה בשבת, אבל אם התנה עם הגוי שלא יעבוד בבהמה בשבת, והתנה עמו שאם יעבוד בבהמה בשבת תהיה האחריות על הבהמה עליו, באופן שאם יארע איזה אונס לבהמה יתחייב הגוי לשלם לו מחירה, אפילו אם לא קיבל עליו הגוי אחריות גם על מחיר הבהמה אם תתייקר או תוזל, יש להקל.

ויש אומרים שלדעת מרן השלחן ערוך אין לחלק בין אם קבלת האחריות של הגוי היא באופן שהתנה עמו שלא תעבוד בשבת, לבין אם לא התנה עמו לענין שבת כלל, ולשיטתם לדעת השלחן ערוך יש לחלק בין כשהבהמה שייכת ליהודי בלבד, שבוה קבלת הגוי אחריות על הבהמה אינה מועילה כלל, לבין כשהגוי שותף בבהמה, שבוה יש להקל כל שקיבל עליו הגוי אחריות על הבהמה באופן שאם יארע איזה אונס לבהמה יתחייב הגוי לשלם לו מחירה. ויש אומרים שאף כשהגוי שותף צריך שקיבל עליו הגוי אחריות גם על מחיר הבהמה אם תתייקר או תוזל, מלבד האחריות שאם יארע אונס לבהמה ישלם לו מחירה.

וכל זה אינו אלא לדעת מרן השלחן ערוך, אבל לדעת הרמ"א, כל שקיבל עליו הגוי אחריות מלאה על הבהמה גם לענין אם יארע אונס שישלם לו תמורתה, וגם קיבל עליו אחריות לגבי מחיר הבהמה אם תתייקר או תוזל, יש להקל, ובלבד שיפרסם הדבר שעשה בדרך היתר על ידי קבלת הגוי אחריות על הבהמה, באופן שאין לחוש מפני מראית העין שיאמרו שעושה הגוי מלאכה בבהמתו של יהודי.

חיי ויקרא

חוט השערה

תלמיד אחד מתלמידיו של רבי ישראל מאיר, בעל "הפץ חיים", התחיל יום אחד מקפיד בלבושו ומסלסל בשעריו.

הוכיחו רבי ישראל מאיר: בלום נאה לבחור בן תורה לסלסל בשעריו?

רבי התנצל התלמיד, כבר הגעתי לפרקי ועומד אני בשידוכים.

שטיא, חייך רבי ישראל מאיר, חבמינו אמרו: קשה זיווגו של אדם בקריעת ים סוף.

ואתה רוצה לסייע לרבונו של עולם בחוט השערה?